

Sygn. akt III AUa 1040/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Piankowski
Sędziowie:	SSA Aleksandra Urban SSA Alicja Podlewska (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Angelika Judka

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2016 r. w Gdańsku

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji J. K.

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt IV U 878/14

oddala apelację.

SSA Alicja Podlewska SSA Maciej Piankowski SSA Aleksandra Urban

Sygn. akt III AUa 1040/15

UZASADNIENIE

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 30 czerwca 2014 roku odmówiono ubezpieczonemu J. K. prawa do zaliczenia do okresów nieskładkowych okresu od 1 marca 1971 r. do 31 sierpnia 1971 r. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż dowody przedłożone przez ubezpieczonego na wykazanie w/w nie spełniają wymogów wynikających z art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 22 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe. Dodano, iż zarówno na podstawie sentencji wyroku Sądu Powiatowego w W. z dnia 28 stycznia 1972 r. (sygn. akt C 457/71), jak i pisma Przewodniczącego R. Z. przy Zakładzie (...) w O. z dnia 8 czerwca 1978 r. nie można stwierdzić faktu pozostawania ubezpieczonego w zatrudnieniu lub też niewykonywania pracy po ustaniu zatrudnienia oraz wypłaty za ten okres odszkodowania. Co prawda z przedstawionej

sentencji wyroku wynika fakt zasądzenia na rzecz odwołującego kwoty pieniężnej od (...) w Ł., jednakże brak możliwości ustalenia, z jakiego tytułu kwota ta została zasądzona.

Wnioskodawca J. K. reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika odwołując się od powyższej decyzji wniósł o przeliczenie wysokości emerytury z uwzględnieniem do stażu okresu od 1 marca 1971 r. do 31 sierpnia 1971 r., kiedy to pozostawał bez pracy wskutek niezgodnego z prawem zwolnienia.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014r., sygn.. IV U 878/14, Sąd Okręgowy we Włocławku oddalił odwołanie (pkt I) oraz zasądził od Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego we Włocławku na rzecz adwokata D. L. kwotę 60 zł powiększoną o należny podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz kwotę 120 zł tytułem zwrotu wydatków adwokata ustanowionego z urzędu (pkt II).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wydał w oparciu o następujące ustalenia i rozważania:

J. K. urodził się w dniu (...).

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 1972r. w sprawie o przywrócenie do pracy zasądzono na rzecz J. K. kwotę 10.339 zł.

J. K. pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy a od osiągnięcia wieku emerytalnego otrzymuje emeryturę.

W dniu 5 maja 2014 roku J. K. złożył w (...) Oddział w B. wniosek o zaliczenia do okresów nieskładkowych okresu od 1 marca 1971 r. do 31 sierpnia 1971 r.

Decyzją z dnia 30 czerwca 2014r. organ rentowy odmówił J. K. prawa do zaliczenia do okresów nieskładkowych okresu od 1 marca 1971 r. do 31 sierpnia 1971 r.

Sąd I instancji wyjaśnił, iż powyżej ustalony stan faktyczny oparł na materiale dowodowym zgromadzonym w trakcie trwania postępowania i ujawnionym na rozprawie w postaci dokumentów zebranych w aktach organu rentowego. Przedmiotowy materiał Sąd uznał za rzetelny i wiarygodny. Strony bowiem w trakcie postępowania nie kwestionowały jego prawdziwości, a jedynie wyprowadzały z niego odmienne konkluzje. W świetle powołanego materiału dowodowego nie budziło wątpliwości Sądu Okręgowego, iż odwołujący – urodzony w roku (...) - otrzymuje obecnie emeryturę. Nie budziło także wątpliwości, iż w roku 1972 wydany został wyrok sądu I instancji zasądający świadczenie pieniężne na rzecz powoda (kserokopia odpisu którego – bez stwierdzenia jednak prawomocności orzeczenia - załączono została do złożonego wniosku) – co potwierdziła treść informacji przesłanej przez Sąd Rejonowy w W..

Odwołujący, domagając się zaliczenia do okresów nieskładkowych okresu od 1 marca 1971 r. do 31 sierpnia 1971 r., tj. okresu niewykonywania pracy po ustaniu zatrudnienia, z uwagi na to, iż za te okresy, na podstawie przepisów Kodeksu pracy, zostało wypłacone odszkodowanie (art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) – powoływał się przede wszystkim na treść powyższego orzeczenia – podnosząc przy tym okoliczności dotyczące stanu zdrowia oraz zdarzenia z 21 listopada 1971 r.

Sąd I instancji wskazał, iż w sprawie, w której wniesiono odwołanie od decyzji organu rentowego, przedmiot oraz zakres rozpoznania i orzeczenie sądu pracy i ubezpieczeń społecznych wyznacza treść tej decyzji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 roku, II UZ 52/99). W niniejszej sprawie zaskarżona decyzja oparta była na treści art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity z dnia 15 października 2013 roku Dz. U. z 2013 roku poz. 1440 ze zm.) oraz § 22 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. Nr 237, poz. 1412), co wyznaczyło kognicję Sądu rozpoznającego odwołanie wnioskodawcy, która

tym samym ograniczona jest do kwestii możliwości zaliczenia - na podstawie przedłożonych dowodów - jako okresu nieskładkowego okresu od 1 marca do 31 sierpnia 1971r.

Sąd Okręgowy przywołał treść przepisów art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 22 i § 23 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe przedmiotowego rozporządzenia oraz podzielił stanowisko organu rentowego, iż dokumenty załączone do wniosku J. K. z 5 maja 2014 roku nie pozwalają na ustalenie, że w okresie od 1 marca 1971 r. do 31 sierpnia 1971 r. wnioskodawca nie wykonywał pracy po ustaniu zatrudnienia, a za ten okres, na podstawie przepisów Kodeksu pracy, zostało wypłacone odszkodowanie. W ocenie tegoż Sądu, zarówno na podstawie sentencji wyroku Sądu Powiatowego w W. z dnia 28 stycznia 1972 r. jak i pisma Przewodniczącego R. Z. przy Zakładzie (...) w O. z dnia 8 czerwca 1978 r. nie można stwierdzić faktu pozostawania ubezpieczonego w zatrudnieniu w okresie od 1 marca 1971 r. do 31 sierpnia 1971 r. lub też niewykonywania pracy po ustaniu zatrudnienia oraz wypłaty za ten okres odszkodowania. Co prawda z przedstawionej sentencji wyroku wynika fakt zasądzenia na rzecz odwołującego kwoty pieniężnej od (...) w Ł., jednakże brak możliwości ustalenia, z jakiego tytułu, a tym bardziej za jaki dokładnie okres kwota ta została zasądzona – tym bardziej, iż brak jest dowodu, iż orzeczenie w takim brzmieniu stało się prawomocne.

Sąd I instancji podkreślił, iż – w kontekście treści pisma nadesłanego przez Sąd Rejonowy w W. (wskazującego na brak akt sprawy C 457/71) - nie ma możliwości przeprowadzenia dowodu w tym zakresie. Jednocześnie z pisma z dnia 8 czerwca 1978 r. nie wynika powód zaliczenia nieprzerwanego członkostwa w Związku Zawodowym (...) w okresie od marca do sierpnia 1971 roku – sama zaś powołana ciągłość nie przesądza o zasadności żądania będącego przedmiotem zaskarżonej decyzji. Brak także jakichkolwiek innych dowodów na okoliczność, iż w okresie od 1 marca 1971 r. do 31 sierpnia 1971 r. wnioskodawca nie wykonywał pracy po ustaniu zatrudnienia, a za ten okres, na podstawie przepisów Kodeksu pracy, zostało wypłacone odszkodowanie. Także bowiem pozostałe okoliczności wskazywane przez odwołującego – dotyczące charakteru zdarzenia z dnia 21 listopada 1971r. czy też odnoszące się do stanu zdrowia J. K. - nie mogą stanowić podstawy jakichkolwiek jednoznacznych ustaleń w tym zakresie.

Uwzględniając przy tym fakt, iż ograniczenia dowodowe, sformułowane w treści § 22 i 23 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe nie obowiązują w postępowaniu sądowym (wyrok Sądu Najwyższego z 1996.02.02; II URN 3/95, OSNP 1996/16/239), Sąd Okręgowy uznał, iż w toku postępowania sądowego wnioskodawca, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, nie udowodnił faktu pozostawania ubezpieczonego w zatrudnieniu w okresie od 1 marca 1971 r. do 31 sierpnia 1971 r. lub też niewykonywania pracy po ustaniu zatrudnienia oraz wypłaty za ten okres odszkodowania.

Sąd w postępowaniu cywilnym orzeka na podstawie zgromadzonego w wyniku inicjatywy stron procesowych materiału dowodowego. Obowiązek udowodnienia okoliczności, z których strona wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne wypływa wprost z art. 6 k.c. Zgodnie z tym przepisem, to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodu w zakresie inkryminowanej okoliczności. Na skutek braku możliwości dostępu do akt sprawy Sądu Powiatowego w o sygn. akt C 457/71, przedmiotowemu obowiązkowi wnioskodawca nie sprostał. Przenosząc wyrażony w art. 6 k.c., tradycyjnie zaliczany do instytucji prawa materialnego obowiązek dowodzenia powoływanych przez stronę okoliczności na grunt prawnoprocesowy Sąd I instancji wskazał, że koresponduje on z wyrażoną w art. 232 k.p.c. zasadą inicjatywy procesowej stron. Zgodnie bowiem z treścią przywołanego przepisu o proceduralnym charakterze strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Literalna wykładnia omawianego przepisu, jak również jednolite poglądy wyrażane przez doktrynę i orzecznictwo nie pozostawiają wątpliwości, że to strony są „gospodarzami” postępowania, a dopuszczenie przez sąd z urzędu dowodu nie wskazanego przez stronę może nastąpić jedynie w wypadkach wyjątkowych i dotyczy sytuacji, w której pomimo aktywności stron w procesie nie jest możliwe wyjaśnienie wszystkich okoliczności koniecznych do rozstrzygnięcia sprawy. W żadnym zaś razie przepis art. 232 k.p.c. nie może być wykorzystywany jako swoista „furtka” do przerzucenia na sąd obowiązków, które ciążyą na stronie i które służą jej interesom. Dla poparcia przedstawionego powyżej stanowiska Sąd Okręgowy wskazał, że w orzeczeniu z dnia 7 listopada 1997 roku [III CKN 244/97, OSNC 1998, nr

3, poz. 52] Sąd Najwyższy stwierdził, że możliwość dopuszczenia przez sąd dowodu nie wskazanego przez strony nie oznacza, że sąd obowiązany jest zastąpić własnym działaniem bezczynność strony (tym bardziej, gdy jak w przedmiotowej sprawie, jest ona reprezentowana przez fachowego pełnomocnika), a skorzystanie przez sąd za swojego uprawnienia do podjęcia inicjatywy dowodowej jest możliwe jedynie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze. Z taką jednak sytuacją nie mamy jednak, zdaniem Sądu Okręgowego, niewątpliwie do czynienia w przedmiotowym postępowaniu (także w kontekście zastępstwa prawnego wnioskodawcy).

Mając na uwadze powyższe rozważania, uznając decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 30 czerwca 2014 roku za pozbawioną wad tak faktycznych jak i prawnych, na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt I sentencji uzasadnianego wyroku. Nie stwierdził bowiem żadnych podstaw do uwzględnienia odwołania wnioskodawcy.

Odnośnie rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej przez wnioskodawcę (którego odwołanie oddalono) pomocy prawnej udzielonej mu przez adwokata ustanowionego z urzędu, Sąd I instancji wyjaśnił, iż zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity Dz. U. z 2014 roku, poz. 635 ze zm.), przedmiotowe koszty ponosi Skarb Państwa.

Stosownie do unormowania zawartego w § 19 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 461), koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują opłatę w wysokości nie wyższej niż 150% stawek minimalnych, o których mowa w rozdziałach 3,4 i 5 tego rozporządzenia oraz niezbędne, udokumentowane wydatki adwokata. Wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej powinien zawierać oświadczenie, że opłaty nie zostały zapłacone w całości lub w części (§ 20 rozporządzenia). Stawki minimalne w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego wynoszą 60 złotych (§ 12 ust. 2 rozporządzenia). Zgodnie treścią § 2 ust. 3 rozporządzenia w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa procesowego sąd podwyższa o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach. Zgodnie z art. 41 ust. 1 w zw. z art. 146a pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jednolity z dnia 29 lipca 2011 roku, Dz. U. Nr 177, poz. 1054 ze zm.), stawka podatku wynosi 23%.

Reasumując, wobec wniosku pełnomocnika o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej J. K. z urzędu, zawierającego oświadczenie, że koszty te nie zostały zapłacone w żadnym zakresie, Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt II sentencji na podstawie w/w przepisów (uwzględniając kwoty 60 złotych tytułem wynagrodzenia - wraz z podatkiem VAT oraz 120 złotych tytułem wydatków związanych z kosztem dojazdu na rozprawę).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł ubezpieczony J. K. zaskarżając go w całości i domagając się jego uchylecia oraz przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W apelacji wskazał, iż domaga się „zaliczenia do emerytury 6 miesięcy wg norm ustawowych po 1723,28 zł miesięcznie oraz uznania, że zdarzenie w dniu 21 listopada 1970 r. jest wypadkiem przy pracy na terenie Z. w Ł..”

Apelujący zarzucił wyrokowi Sądu I instancji:

- „obrazę przepisów prawa materialnego naruszające prawo do zaliczenia okresu pracy od 1 marca 1971 r. do 31 sierpnia 1971 r. po 1723,28 zł miesięcznie”, wskazując, że sentencja wyroku C 457/71 stanowi „hipoteczny dowód” zasądzenia za od pozwanej Fabryki (...) w Ł. kwoty 10339,57 zł okres pozostawania bez pracy od marca 1971 r. do 31 sierpnia 1971 r. Pismo z 8 czerwca 1978 r. stanowi dowód stażu pracy w okresie marzec - sierpień 1971 r., tzn. 6 miesięcy po 1723,28 zł,

- obrazę prawa materialnego i dowodowego poprzez nieprzesłuchanie go jako strony,

- oddalenie wszystkich wniosków dowodowych powoda.

Nadto skarżący zarzucił ZUS naruszenie obowiązującego prawa poprzez odmowę zaliczenia stażu pracy od 1 marca 1971 r. do 31 sierpnia 1971 r. oraz nieprzyznanie mu dodatku do stażu emerytalnego.

W uzasadnieniu apelujący opisał zdarzenie z dnia 21 listopada 1970 r.. Wyjaśnił, że Zakład Pracy zwolnił go, ale po odwołaniu się przez wnioskodawcę do Związków Zawodowych (...) pracodawca przywrócił go z powrotem do pracy po zasiłku chorobowym. Po zwolnieniu lekarskim pracodawca ponownie rozwiązał z nim stosunek pracy. Skarżący nie mógł znaleźć nowej pracy, gdyż pracodawca wystawił mu złą opinię. W związku z tym złożył pozew o przywrócenie go do pracy na stanowisku ślusarza. Dyrektor (...) przyjął go do pracy na stanowisku ślusarz – szlifierz. Sąd w W. przyznał mu wynagrodzenie za okres marzec - sierpień 1971 r., tzn. 6 miesięcy po 1723,28 zł, łącznie - 10.339,8 zł ustawowymi odsetkami od dnia 15 września 1971 r. To nie było odszkodowanie. Akta sprawy przekazano na makulaturę, choć powinny być w Sądzie przez 50 lat. Skarżący zarzucił, iż Sąd I instancji nie sprawdził, czy podana przez Prezesa Sądu Rejonowego w W. informacja o likwidacji akt jest prawdziwa, zaś Sąd w W. utrudnia niniejsze postępowanie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelację należało oddalić, bowiem nie zawiera ona zarzutów skutkujących zmianą bądź uchynieniem zaskarżonego wyroku.

Zakres rozstrzygnięcia sądu ubezpieczeń społecznych wyznacza treść wniosku i przedmiot i zakres decyzji wydanej w jego wyniku. Ubezpieczony J. K. domagał się przeliczenia mu emerytury z uwzględnieniem do stażu okresu od 1 marca 1971 r. do 31 sierpnia 1971 r., uzasadniając, iż: 1) jest to okres pozostawania bez pracy – po zwolnieniu go z pracy przez Fabrykę (...) w Ł., 2) Sąd Powiatowy w W. wyrokiem z dnia 28 stycznia 1972r. za ten okres zasądził na jego rzecz od ww. zakładu pracy określoną sumę pieniężną i okres ten został zaliczony mu do ciągłości pracy pismem Rady (...) Związku Zawodowego (...) przy Zakładzie (...) w O. z dnia 08 czerwca 1978r..

W tym miejscu zaznaczyć należy, iż zawarte w ustaleniach faktycznych Sądu I instancji stwierdzenie, iż J. K. wnosił o zaliczenie ww. okresu jako okresu nieskładkowego nie ma potwierdzenia w treści złożonego wniosku o przeliczenie, stąd jest nieprawidłowe.

Stosownie do art. 5 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2015r. poz. 748, j.t. – dalej „ustawa emerytalna”), przy ustalaniu prawa do emerytury i renty i obliczaniu ich wysokości uwzględnia się, z zastrzeżeniem ust. 2-5, następujące okresy: 1) składkowe, o których mowa w art. 6; 2) nieskładkowe, o których mowa w art. 7.

Zgodnie z art. 6 ust 2 pkt 5 ustawy emerytalnej, za okresy składkowe uważa się również przypadające przed dniem 15 listopada 1991 r. następujące okresy, za które została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne albo za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne tj.: niewykonywania pracy po ustaniu zatrudnienia, jeżeli za te okresy na podstawie przepisów Kodeksu pracy zostało wypłacone wynagrodzenie lub odszkodowanie (pkt 5).

W myśl art. 7 pkt 3 ustawy emerytalnej okresem nieskładkowym jest okres niewykonywania pracy po ustaniu zatrudnienia, jeżeli za te okresy, na podstawie przepisów Kodeksu pracy, zostało wypłacone odszkodowanie.

Z zestawienia przepisów art. 6 ust 2 pkt 5 i art. 7 pkt 3 ustawy emerytalnej wynika, iż okres przypadający przed dniem 15 listopada 1991r. nie może stanowić okresu nieskładkowego. W tym zakresie ocena prawna zawarta w decyzji ZUS, jak i uzasadnieniu zaskarżonego wyroku była nieprawidłowa. Nie miało to jednakże wpływu na zasadność skarżonego orzeczenia.

Do rozważenia pozostawało, czy ubezpieczony wykazał, iż okres sporny jest okresem składkowym o którym mowa w art. 6 ust 2 pkt 5 ustawy emerytalnej. Jak zasadnie bowiem wyjaśnił Sąd I instancji to na J. K. spoczywał ciężar wykazania przesłanki uzasadniającej, w świetle powołanego przepisu, jego żądanie. Ubezpieczony winien zatem wykazać iż zakład pracy wypłacił mu wynagrodzenie za czas niewykonywania pracy. Inaczej mówiąc, warunkiem

uwzględnienia do stażu, jako okresu składkowego, okresu niewykonywania pracy, jest udowodnienie przez osobę zainteresowaną, iż za ten okres otrzymała od pracodawcy wynagrodzenie za czas niewykonywania pracy.

Mając przy tym na uwadze umiejscowienie czasowe spornego okresu dodać można, iż roszczenie o przyznanie takiego wynagrodzenia, jak również odszkodowania o którym mowa w art. 6 ust 2 pkt 5 ustawy emerytalnej, normowały przepisy art. 10, art. 11 dekretu z dnia 18 stycznia 1956r. o ograniczeniu dopuszczalności rozwiązywania umów o pracę bez wypowiedzenia oraz o zabezpieczeniu ciągłości pracy (Dz.U z 25 stycznia 1956r.).

Podkreślić należy, iż w apelacji ubezpieczony zaprzecza, aby zasądzono na jego rzecz odszkodowanie o którym mowa w art. 6 ust 2 pkt 5 ustawy emerytalnej, wskazując iż było to wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Sąd Apelacyjny zauważa, iż takie stanowisko reprezentowane było przez skarżącego również na etapie odwołania. Nie było zatem podstaw, aby Sąd I instancji dokonywał ustaleń odnoszących się do odszkodowania.

Skarżący w żaden sposób jednakże nie udowodnił, aby otrzymał z ww. zakładu pracy wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy od marca do sierpnia 1971r., stąd Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż nie było podstaw do stwierdzenia takiej wypłaty. Konsekwencją takiego ustalenia, jest stwierdzenie, iż zaskarżony wyrok odpowiada prawu, Skoro bowiem skarżący nie spełnił przesłanek z art. 6 ust 2 pkt 5 ustawy emerytalnej, nie było podstawy do zmiany lub uchylecia wyroku.

Zarzuty apelacji odnoszące się do przyczyn zwolnienia skarżącego z pracy, zakresu rozstrzygnięcia objętego wyrokiem Sądu Powiatowego w W. z 28 stycznia 1972 pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, skoro ubezpieczony nie wykazał aby otrzymał wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Okoliczność, że powyższy wyrok zapadł, nie jest wystarczająca, iż taka wypłata rzeczywiście miała miejsce. Podkreślić należy, iż tego ustalenia Sądu I instancji skarżący w apelacji nie podważa.

Bezpodstawny jest zarzut skarżącego, iż Sąd I instancji oddalił wszystkie jego wnioski dowodowe. Jak wynika bowiem z przebiegu postępowania przed Sądem I instancji, Sąd ten ocenił dowody zgłoszone przez ubezpieczonego (w tym odpis ww. wyroku Sądu Powiatowego w W. i pismo Przewodniczącego Rady (...) Związku (...) przy (...) w O.), przy czym uznał że nie potwierdzają one zasadności żądania ubezpieczonego. Pełnomocnik ubezpieczonego natomiast nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych, w tym nie wniósł o przesłuchanie ubezpieczonego, co czyni zawarte w apelacji zarzuty naruszenia „prawa procesowego i materialnego” za nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy zwrócił się przy tym do Sądu Rejonowego w W. o wypożyczenie akt sprawy zakończonej wyrokiem w 1972r. Nie otrzymał ich jednak, bowiem jak wynika z treści pisma z dnia 4 grudnia 2014 r. (k. 38), zostały one przekazane na makulaturę z uwagi na upływ czasu. Nieuprawnione jest stwierdzenie skarżącego iż powinny być one przechowywane w Sądzie przez 50 lat. Kwestę okresu przechowywania akt spraw w zakresie prawa pracy i ubezpieczeń społecznych reguluje rozdział 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 marca 2004 r. w sprawie archiwizowania akt spraw sądowych. Zgodnie z przepisem § 21 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia, przez okres 30 lat przechowuje się akta spraw dotyczących emerytur i rent, a przez okres 10 lat przechowuje się akta spraw pozostałych w spawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych. Do kategorii A – przekazywanych do archiwum państwowego po okresie przechowywania w sądzie - zalicza się natomiast akta spraw: w których sąd przekazał zagadnienie prawne do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu; mających znaczenie wyjątkowe ze względu na materiał zebrany w sprawie lub występujące w niej osoby; nadto, poza aktami wymienionymi w § 19 ust. 1, po jednej sprawie typowej z okresu pięcioletniego z każdego rodzaju spraw przewidzianych w wykazie symboli spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych (§ 3, 19, 20 rozporządzenia). Zarzut stronnictwa Sądu I instancji jest nieuprawniony i gołosłowny.

Dodatkowo jedynie Sąd Apelacyjny zauważa, iż jak wynika z dokumentacji zgromadzonej w aktach organu rentowego dot. ubezpieczonego, pozwany uwzględnił mu do stażu ubezpieczeniowego – obejmujące sporny okres - okresy zatrudnienia: 1-13 marca 1971r., od 05czerwca1971r. do 20 lipca 1971r. w Kółku Rolniczym, 27-31 sierpnia 1971r. (k. 11, 3 akt rentowych). W powyższych okresach bowiem skarżący udokumentował zatrudnienie pracownicze i wykazał

je w kwestionariuszu okresów zatrudnienia z 22 stycznia 1973r. (świadczenia- k. 160, 161, 162, 164 a.r.). Sąd również z tego względu, zasadność jego żądania była wątpliwa.

Nieskutecznie powołuje się skarżący na uwzględnienie mu bliżej nieokreślonych miesięcy w roku 1971 do ciągłości pracy przez Przewodniczącego Rady (...) Związku (...). Jak wskazano wyżej w okresie 05 czerwca 1971r. do 20 lipca 1971r. skarżący podjął pracę w nowym zakładzie pracy i od 27 sierpnia 1971r. w kolejnym. Stosownie do art. 16 ust 1 powołanego dekretu z 1956r. pracownik, który przechodził do innego zakładu pracy w ciągu trzech miesięcy od ustania poprzedniego zatrudnienia zachowywał ciągłość pracy wymaganą prawem dla nabycia lub zachowania uprawnień do urlopu i do świadczeń z ubezpieczenia rodzinnego, chyba że rozwiązanie umowy o pracę w poprzednim zatrudnieniu nastąpiło z winy pracownika lub wskutek wypowiedzenia dokonanego przez pracownika. Z powyższego przepisu wynika zatem jedynie, iż przesłanką uwzględnienia do ciągłości pracy przerwy w zatrudnieniu jest fakt podjęcia nowego zatrudnienia w okresie 3 miesięcy od ustania poprzedniego. Nadto uwzględnienie konkretnych miesięcy do ciągłości pracy pozostawałoby bez wpływu na uprawnienia wynikające z ubezpieczenia społecznego (skutki tylko w sferze uprawnień do urlopu i świadczeń z ubezpieczenia rodzinnego).

Podsumowując, Sąd Apelacyjny akceptuje i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji, z zastrzeżeniami wskazanymi wyżej, nie stwierdzając uchybień w zakresie prawa procesowego, które mogłyby mieć wpływ na zasadność rozstrzygnięcia. Zaskarżony ostatecznie odpowiada prawu, mimo wskazanego naruszenia prawa materialnego. Nie są trafne jednakże zarzuty dotyczące naruszenia prawa zgłoszone w apelacji, przy czym Sąd Apelacyjny stwierdza, iż z uwagi na ich ogólnikowość niemożliwym było odniesienie się do nich w inny sposób niż przedstawiono wyżej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawcy.

SSA Alicja Podlewska SSA Maciej Piankowski SSA Aleksandra Urban